

**Παρέμβαση του κ. Φωκίωνα Δεληγιάννη
Συντονιστή Βιομηχανικών Υποδομών και Ανάπτυξης**

**Στην Ημερίδα του ΤΕΕ
«Εθνικός Χωροταξικός Σχεδιασμός & Εξορυκτική Βιομηχανία»**

20 Σεπτεμβρίου 2006

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συνάδελφοι,

Πριν ξεκινήσω τη σύντομη παρέμβασή μου θα ήθελα να ευχαριστήσω το ΤΕΕ για την πρόσκληση που απηύθηγε στον ΣΕΒ να μετάσχει στη σημερινή ημερίδα.

Επιθυμώ παράλληλα να συγχαρώ τους οργανωτές για τις εύστοχες και επίκαιρες επιλογές ως προς τη θεματολογία της εκδήλωσης.

Όλοι γνωρίζουμε ότι η Ελλάδα είναι από τις λίγες χώρες που στερούνται θεσμοθετημένου χωροταξικού σχεδιασμού.

Η δυσάρεστη αυτή πραγματικότητα συνδυαζόμενη και με την έλλειψη κτηματολογίου πέρα από τις επιπτώσεις στο περιβάλλον και την ποιότητα ζωής μας, συνιστά κύριο συγκριτικό μειονέκτημα ως προς την οικονομία και την επιχειρηματικότητα. Μειονέκτημα το οποίο ως χώρα έχουμε πληρώσει μέχρι σήμερα πολύ ακριβά σε όρους ανάπτυξης.

Είναι άλλωστε κοινό μυστικό ότι μέχρι σήμερα έργα υποδομής καθώς και σημαντικές επενδύσεις όπως επί παραδείγματι για ανάπτυξη νέων πηγών ενέργειας με προφανή τη συνεισφορά στην ανταγωνιστικότητα της οικονομίας και τα περιβαλλοντικά οφέλη καθυστερούν εξαιτίας της περίπλοκης διαδικασίας αδειοδότησης και τελικά ακυρώνονται στα δικαστήρια, καθώς δεν έχει προηγηθεί ο απαραίτητος χωροταξικός σχεδιασμός.

Και βέβαια εφόσον δεν αρθεί το παραπάνω έλλειμμα και μάλιστα πολύ σύντομα, παρόμοιες εμπλοκές κατά τη διάρκεια της επόμενης προγραμματικής περιόδου με βεβαιότητα θα σημάνουν απώλειες κοινοτικών κονδυλίων σημαντικού ύψους, ιδιαίτερα για τις 5 περιφέρειες «οικονομικής ανάπτυξης» και στατιστικής σύγκλισης που αντανακλούν στο 60% του πληθυσμού της χώρας.

Επιπροσθέτως κανείς δεν πρέπει να παραγνωρίζει τις επιπτώσεις που συνεπάγεται αυτή η στασιμότητα ως προς τον προσδιορισμό περιοχών για υποδοχή επαγγελματικών δραστηριοτήτων. Και τούτο όχι μόνον σε ότι αφορά στην εκπλήρωση των σύγχρονων προσεγγίσεων για οργανωμένη και περιβαλλοντικά συμβατή αρχική εγκατάσταση αλλά ακόμα και σε αυτή τη δυνατότητα ανανέωσης των αδειών λειτουργίας επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες σε περιοχές για τις οποίες δεν έχουν προσδιορισθεί οι χρήσεις γης σε συνδυασμό βέβαια και με τα προβλεπόμενα στον Νόμο 1650/86.

Ειδικά αυτό το τελευταίο πρόβλημα όλοι όσοι δραστηριοποιούμαστε στον χώρο της βιομηχανίας το ζήσαμε αρκετά έντονα την περίοδο 2003-04.

Είναι βέβαια γεγονός ότι το ΥΠΑΝ σε συνεργασία με το ΥΠΕΧΩΔΕ προσπάθησαν να αμβλύνουν τις σχετικές επιπτώσεις μέσω ειδικής πρόβλεψης στον Ν. 3325/05 «Ίδρυση και λειτουργία βιομηχανικών και βιοτεχνικών εγκαταστάσεων για την αειφόρο ανάπτυξη».

Η ενέργεια αυτή επικροτήθηκε από τον ΣΕΒ, δεν είναι όμως δυνατόν να αποτελέσει μακροπρόθεσμη λύση, δεδομένου ότι αφορά αποκλειστικά μεταποιητικές δραστηριότητες που ήδη λειτουργούν.

Ταυτόχρονα δεν θωρακίζει από εκ των υστέρων χωροταξικές παρεμβάσεις οι οποίες πλήττουν νόμιμα λειτουργούσες επιχειρήσεις εξαναγκάζοντας σε μετεγκατάσταση γεγονός που σε αρκετές περιπτώσεις οδηγεί σε οριστική διακοπή της λειτουργίας τους.

Αυτοί ήσαν κάποιοι από τους λόγους οι οποίοι οδήγησαν τον Φεβρουάριο του 2005 τον ΣΕΒ, το ΤΕΕ, το Παγκόσμιο Ταμείο για τη Φύση (WWF) και τον «Πανελλήνιο Σύνδεσμο Αρχιτεκτόνων Μηχανικών» σε κοινή δημόσια παρέμβαση στο πλαίσιο της οποίας ζητήθηκαν:

- Η ολοκλήρωση και συγκεκριμενοποίηση του πεδίου δράσης και του χρονοδιαγράμματος του Εθνικού Πλαισίου Χωροταξικού Σχεδιασμού.
- Ο σχεδιασμός και η θεσμοθέτηση των Ειδικών Σχεδίων Χωροταξικού Σχεδιασμού για τομεακές πολιτικές, και τέλος
- Η αναβάθμιση και επανενεργοποίηση του Εθνικού Συμβουλίου Χωροταξικού Σχεδιασμού.

Θετική ήταν η αντίδραση της πολιτικής ηγεσίας του ΥΠΕΧΩΔΕ η οποία προχώρησε στις προκηρύξεις των σχετικών μελετών που όπως είναι σε όλους γνωστό, πέραν του Εθνικού Γενικού Χωροταξικού, αφορούν ειδικά στον Τουρισμό, στις ΑΠΕ και στη Βιομηχανία.

Σήμερα, με δρομολογημένες ήδη τις διαδικασίες παραλαβής των μελετών και ενόψει της επικείμενης έναρξης της διαβούλευσης με τους ενδιαφερόμενους, ο ΣΕΒ επιθυμεί να αναδείξει ως απαραίτητα χαρακτηριστικά των μελλοντικών χωροταξικών παρεμβάσεων και του συνδεδεμένου με αυτές θεσμικού πλαισίου:

- Τη συμβατότητα με τις πραγματικές τάσεις ανάπτυξης.
- Την ασφάλεια δικαίου για τις υφιστάμενες και τις μελλοντικές εγκαταστάσεις.
- Την παροχή δυνατοτήτων και πολεοδομικών κινήτρων για οργανωμένη αρχική εγκατάσταση καθώς και για την εκ των υστέρων χωροταξική εξυγίανση υφιστάμενων περιοχών συγκέντρωσης δραστηριοτήτων με παράλληλη αποθάρρυνση της αρχικής εγκατάστασης σε άλλες περιοχές, πλην βέβαια των περιπτώσεων όπου κάτι τέτοιο επιβάλλεται εκ των πραγμάτων.

- Την πρόβλεψη πλαισίου βιωσιμότητας και ανάπτυξης για τις δραστηριότητες που ήδη λειτουργούν εκτός οργανωμένης χωροθέτησης με προϋπόθεση την περιβαλλοντική συμβατότητα.
- Την εξασφάλιση των απαραίτητων συνεργιών μεταξύ των χωροταξικών σχεδίων σε όλα τα επίπεδα (Εθνικό-Περιφερειακά-Ειδικά) με μέριμνα των μελετητών.
- Την εκπόνηση μεταβατικής πολιτικής που να λαμβάνει υπόψη τη σταδιακή ολοκλήρωση των αναγκών υποδομών για οργανωμένη εγκατάσταση επιχειρήσεων και ιδιαίτερα της μεταποίησης.
- Τη συμπερίληψη κατευθύνσεων χωροθέτησης για τις ενεργειακές υποδομές με δεδομένο και τον ρόλο που θα κληθεί να διαδραματίσει η χώρα στο ενεργειακό γίγνεσθαι της ευρύτερης περιοχής.
- Την κάλυψη μέσα από τις δρομολογημένες διαδικασίες των αναγκών αλλά και των προοπτικών ανάπτυξης της εξορυκτικής και μεταλλουργικής βιομηχανίας με δεδομένα:
 - τη συνεισφορά στο επιχειρείν και συνολικά στην εθνική οικονομία,
 - τη συμβολή στην πολυμορφία της υπαίθρου, στην τοπική απασχόληση αλλά και στη δημιουργία τοπικών υποδομών,
 - τις ιδιαιτερότητες ως προς τη χωροθέτηση που συναρτάται από την παρουσία των προς εκμετάλλευση πρώτων υλών και τη δυνατότητα οικονομικά βιώσιμης και περιβαλλοντικά συμβατής αξιοποίησης.

Κυρίες και κύριοι,

Όλο και περισσότερο γίνεται φανερό ότι η βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας μας πρέπει να αποτελέσει για τα επόμενα χρόνια κύριο ζητούμενο και πεδίο επικέντρωσης των προσπαθειών μας.

Ταυτόχρονα καθίσταται όλο και πιο σαφές ότι η ανταγωνιστικότητα είναι έννοια συνυφασμένη με την επιχειρηματικότητα και κατ' επέκταση με τη μέριμνα για διευκόλυνσή της στο πλαίσιο της επιδίωξης για ανάπτυξη και ποιότητα ζωής.

Και αν μέχρι σήμερα η χορήγηση κρατικών ενισχύσεων εξακολουθεί να αποτελεί στην Ελλάδα την επικρατούσα έκφραση πολιτικής για διευκόλυνση της επιχειρηματικότητας, σταδιακά και μέχρι τα μέσα της επόμενης δεκαετίας θα παύσει να υφίσταται ως ουσιαστική δυνατότητα.

Είναι λοιπόν πλέον καιρός να απεγκλωβισθούμε και σύντομα μάλιστα από την εμμονή μας στην παραπάνω λογική.

Άλλωστε άλλες χώρες –και δεν αναφέρομαι σε αναπτυσσόμενες οικονομίες– με ανύπαρκτα καθεστώτα ενίσχυσης προσελκύουν μεγάλες επενδύσεις, κάτι που δεν ισχύει στη δική μας περίπτωση.

Σίγουρα η αποτελεσματική δημόσια διοίκηση, το υψηλό επιπέδου ανθρώπινο δυναμικό και οι ποιοτικές υποδομές συνιστούν κάποιους από τους διαχρονικούς παράγοντες ενθάρρυνσης της επιχειρηματικότητας, τους οποίους πρέπει να αναδείξουμε βελτιώνοντάς τους.

Κύριους όμως ανασχετικούς παράγοντες που έχουν συντελέσει καθοριστικά στον χαρακτηρισμό της χώρας μας διεθνώς ως μη κατάλληλης για υποδοχή σοβαρών επενδυτικών πρωτοβουλιών (και δυστυχώς υπάρχουν αρκετά παραδείγματα) συνιστούν και η απουσία χωροταξικού σχεδιασμού και η απορρέουσα προβληματική λειτουργία των διαδικασιών αδειοδότησης.

Οι πρωτοβουλίες των τελευταίων μηνών τόσο του ΥΠΕΧΩΔΕ όσο και του ΥΠΑΝ δημιουργούν τις προϋποθέσεις για άρση του συγκριτικού μειονεκτήματος που συνεπάγεται η παραπάνω πραγματικότητα.

Στο πλαίσιο αυτό η πρόσφατη εναρμόνιση της εθνικής Νομοθεσίας με τις διατάξεις της Οδηγίας 2001/42 Ε.Κ. δεν πρέπει επ' ουδενί να οδηγήσει σε νέες σημαντικές καθυστερήσεις.